19/12/2020

“Μητροπολίτης Σεβαστιανός, ένας φωτεινός Ιεράρχης”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Το Δεκέμβριο του 1994, στις 12 του μηνός, εκοιμήθη ο μακαριστός Μητροπολίτης Δρυινουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης κυρός Σεβαστιανός και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου με αφορμή την εορτή του την Παρασκευή 18 Δεκεμβρίου έγραψε το άρθρο που ακολουθεί με τίτλο “Μητροπολίτης Σεβαστιανός ένας φωτεινός Ιεράρχης”.

Διαβάστε το άρθρο του Σεβασμιωτάτου:

Ὁ ἀείμνηστος Σεβαστιανός κατά τά ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ Κονίτσης. Δίπλα του ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης νῦν Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ἱερόθεος.

Χθές, 18 Δεκεμβρίου, ἑόρταζε ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης Σεβαστιανός, ὁ ὁποῖος κοιμήθηκε στίς 12 Δεκεμβρίου τοῦ 1994, πρίν 26 χρόνια. Καί στήν μνήμη αὐτοῦ τοῦ εὐλογημένου Μητροπολίτου θά ἤθελα νά παραθέσω μερικές ἀπό τίς ἀναμνήσεις μου ἀπό τόν μεγάλο αὐτόν Μητροπολίτη τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπό παλαιότερη ὁμιλία μου.

1. Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων

Οἱ ἐνθυμίσεις πού ἔχουμε ἀπό τήν παιδική μας ἡλικία, ἀρνητικές καί θετικές, παίζουν σημαντικό ρόλο στήν ζωή μας, γενικά στήν ὅλη μετέπεια ἐξέλιξή μας. Αὐτές καθορίζουν τόν τρόπο σκέψεώς μας, αὐτά τά βιώματα μᾶς ἐμπνέουν καθ’ ὅλη τήν διάρκεια τοῦ ἀνθρωπίνου βίου μας. Τά πρότυπα τά ὁποῖα βρίσκονται μπροστά μας μᾶς ἐπηρεάζουν σημαντικά καί μᾶς ἐμπνέουν.

Ἕνα τέτοιο πρόσωπο τῶν παιδικῶν, νεανικῶν καί φοιτητικῶν μου χρόνων εἶναι ὁ π. Σεβαστιανός. Τόν θυμᾶμαι ὅταν ἦλθε ὡς διάκονος στά Ἰωάννινα, τήν γένετειρά μου, τόν θυμᾶμαι ἔντονα κατά τήν χειροτονία του σέ Πρεσβύτερο στόν Μητροπολιτικό Ναό τῶν Ἰωαννίνων ἀπό τόν Μητροπολίτη Ἰωαννίνων κυρό Δημήτριο, καί ἔκτοτε τόν ἔβλεπα στούς ἄμβωνες τῶν Ἱερῶν Ναῶν νά ὁμιλῆ, ἀλλά καί στίς ἐξομολογήσεις νά μᾶς συμβουλεύη διακριτικά καί κατάλ-ληλα.

Ἦταν ὑψηλός στό ἀνάστημα, λεπτός στό σῶμα, ἱεροπρεπής καί σοβαρός στήν συμπεριφορά του, νουνεχής καί γλυκύτατος. Κατά τίς ἱερές ἀκολουθίες, κυρίως κατά τήν θεία Λειτουργία, ἐνέπνεε ὅλους τούς παρευρισκομένους, καί σέ αὐτό τόν βοηθοῦσε πολύ τό παράστημά του, τά ὡραῖα χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του, ἡ θαυμάσια φωνή του, τό ἐκπληκτικό ψάλσιμό του, ἡ εὐπρέπειά του, ἡ πνευματικότητά του καί τό ρητορικό χάρισμά του. Ὁ Θεός συγκέν-τρωσε ἐπάνω του τά πιό ἐκπληκτικά χαρίσματα. Ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος ὅταν τόν εἶδε γιά πρώτη φορά νά λειτουργῆ εἶπε: «Αὐτός “μαγεύει” τό ἐκκλησίασμα κατά τήν θεία Λειτουργία».

Ἔχω τήν ἐντύπωση ὅτι ὅλην τήν θαυμάσια παρουσία του κατά τήν θεία Λειτουργία, δηλαδή τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο λειτουργοῦσε, τά εἶχε προσλάβει ἀπό τόν Προϊστάμενο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου Ὁμονοίας Ἀθηνῶν Ἀρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Ταβ-λα-δωράκη, τόν μετέπειτα Μητροπολίτη Ἀργολίδος καί κατόπιν Μητροπολίτης Πειραιῶς, ἀφοῦ ὅταν ὁ π. Χρυσόστομος ὑπηρετοῦσε ὡς Ἐφημέριος στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ὁ Σεβα-στιανός ὡς λαϊκός καί φοιτητής Θεολογίας ἦταν νεωκόρος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Φαίνεται ὅτι ἐντυπωσιά-σθηκε ἀπό τήν ἱεροπρέπεια τοῦ π. Χρυσοστόμου, ἀλλά καί τήν ρητορία του.

Πέρα ἀπό τήν ὅλη ἱεροπρέπειά του εἶχε καί προσευχητικό νοῦ, ἐσωτερική κατάνυξη, ἔκφραση τῆς ἀγαπώσης καρδίας του, καί κατά τήν διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας ἦταν σοβαρός, νουνεχής, προσεκτικός, ἦταν μιά χερουβική προσευχητική ὕπαρξη, πού δέν ἀνεχόταν συζητήσεις καί ἀνάρμοστες συμπεριφορές.

Μαζί μέ τήν ἱεροπρέπεια καί τήν κατανυκτικότητά του στήν θεία Λειτουργία ἦταν καί ἕνας ἐκπληκτικός Ἱεροκήρυκας, ἕνα πραγματικό ἀηδόνι τοῦ ἄμβωνος, δυναμικός καί ἐκρηκτικός, ἀλλά συγχρόνως καί πνευματικός. Ἡ καθαρότητα τῆς φωνῆς του, ἡ ὀρθή ἄρθρωση τοῦ λόγου του, τό ρητορικό του χάρισμα, ὁ χειμαρρώδης λόγος του, τά ρητορικά σχήματα πού χρησιμοποιοῦσε, ἡ καλλιέπεια τῆς γλώσσης πού ἄλλοτε ἦταν ἡ ἁπλή καθαρεύουσα καί ἄλλοτε ὁ λόγιος ἐκκλησιαστικός λόγος, ἀνάλογα μέ τήν περίπτωση, οἱ ἁρμονικές καί πολλές φορές δυνατές κινήσεις τῶν χεριῶν του, τά σπινθηροβόλα, ἔξυπνα καί φλογερά του μάτια, καί πολλά ἄλλα, τόν ἔκαναν νά ἀστράφτη πάνω στόν ἄμβωνα, ὡς ἕνας ἄγγελος πού ἀναγγέλλει τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἤ ὡς Προφήτης πού καλεῖ σέ μετάνοια, καί νά αἰχμαλωτίζη ὅλους τούς ἀκροατές του. Τό κήρυγμά του εἶχε πνευματικό περιεχόμενο καί ὅλα αὐτά καθήλωναν τό ἀκροατήριο.

Ἡ παρουσία του στούς Ναούς ἦταν ἀντικείμενο σχολιασμοῦ, ἀκόμη καί στά

καφενεῖα. «Τό εἶπε ὁ Σεβαστιανός» ἔλεγαν. Ὅταν περπατοῦσε στόν δρόμο τόν πρόσεχαν ὅλοι μέ σεβασμό καί τιμή, καί οἱ ἄνθρωποι πού κάθονταν στά καφενεῖα σηκώνονταν καί τόν χαιρετοῦσαν.

Δέν μποροῦσε ἄλλος Ἱεροκήρυξ νά σταθῆ στά Ἰωάννινα. Ὅποιος τόν ἄκουγε λίγο ἤ πολύ δέν μποροῦσε ἔκτοτε νά ἱκανοποιηθῆ ἀπό ἄλλους Ἱεροκήρυκας. Αὐτό τό ἔβλεπα καί στήν ζωή μου. Κατά τά φοιτητικά μου χρόνια στήν Θεσσαλονίκη ἄκουγα διαφόρους Ἱεροκήρυκας, ἀλλά ἐγώ, ἔχοντας ὡς πρότυπο τόν π. Σεβαστιανό, δέν μποροῦσα νά ἱκανοποιηθῶ ἀπό κανέναν.

Ὡς Πνευματικός Πατέρας ἐκδήλωνε ἄλλα γνωρίσματα ἀπό ἐκεῖνα πού βλέπουμε στόν ἄμβωνα κατά τήν διάρκεια τοῦ κηρύγ-ματος, ἤτοι συνδύαζε τήν ἀρχοντική ἀγάπη μέ τό φιλότιμο, τήν τρυφερότητα μέ τήν ἀρρενωπότητα, τό ὀλιγόλογο μέ τήν εἰλικρίνεια, τό ἐνδιαφέρον του γιά ὅλους μέ τόν σεβασμό τῆς ἐλευθερίας τοῦ καθενός, τήν ἀριστοκρατικότητα μέ τήν ἁπλότητα. Ἦταν ἕνας Πνευματικός Πατέρας μέ σοβαρότητα γνώμης καί πληθωρική ἀρρενωπή ἀγάπη. Ὅλα αὐτά τά χαρίσματα τά ἐκδήλωνε στήν κατήχηση καί τήν ἐξομολόγηση, στούς περιπάτους πού τόν συνοδεύαμε καί στίς ἐκδρομές, στήν ἐξοχή καί τούς κλειστούς χώρους. Ἦταν πάντα χαρούμενος, γελαστός, μέ ἕναν λόγο ἕνας πνευματικός ἡγέτης.

Χαιρόμουν πού εἶχα ἕναν τέτοιο Πνευματικό Πατέρα, γιατί ξέφευγε ἀπό τόν στοχαστή καί τόν εὐσεβιστή Ἱεροκήρυκα, καί ἔβλεπα μπροστά μου ἕναν ἀληθινό ἄνθρωπο καί ἕναν ἰδανικό Κληρικό. Ἰδίως, ὅταν ἀργότερα ἔγινα φοιτητής, συζητοῦσα μαζί του πιό ἐλεύθερα καί εἰλικρινά, ἐκεῖνος ἄκουγε τίς ἀπόψεις μου καί μέ τήν ἰσχυρά ἐπιχειρηματολογία του, ὅταν ἔπρεπε, τίς ἀντέκρουε, καί ἄλλοτε τίς δεχόταν μέ πνεῦμα αὐτομεμψίας, γενικά μέ ἀντιμετώπιζε μέ εὐγενικό τρόπο.

Ὅταν ὡς μαθητής καί ἀργότερα ὡς φοιτητής μέ ρωτοῦσαν οἱ ἄλλοι ποιόν ἔχω Πνευματικό Πατέρα, ἐγώ ἔλεγα τό ὄνομά του μέ καμάρι καί θαυμασμό. Θυμᾶμαι ὅτι ἔκανα συγκρίσεις μέ ἄλλους Πνευματικούς Πατέρες πού γνώρισα κατά τήν διάρκεια τῆς φοιτητικῆς μου ζωῆς καί ἔβλεπα τό μεγαλεῖο του, καί γι’ αὐτό δόξαζα τόν Θεό πού ἔφερε στήν ζωή μου τόν π. Σεβαστιανό.

Πρέπει νά ὑπογραμμίσω ὅτι τίς ἀπόψεις μου αὐτές γιά τόν π. Σεβαστιανό πού σχημάτισα κατά τήν παιδική, νεανική καί ἐφηβική μου ἡλικία δέν τίς ἄλλαξα μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του, πού σημαίνει ὅτι ἦταν ἀντικειμενικές καί ὄχι ἐξιδανικευμένες. Ὁ π. Σεβαστιανός ἦταν ἕνας χαρισματικός Ἱεροκήρυκας καί ἄνθρωπος.

2. Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης

Ὅταν ἤμουν τριτοετής φοιτητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης

πληροφορήθηκα μέ θαυμασμό καί ὑπερβολική χαρά τήν ἀνάδειξη τοῦ Πνευματικοῦ μου Πατέρα σέ Μητροπολίτη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης. Ἐκείνη ἡ περίοδος ἦταν ἐξεταστική καί γι' αὐτό δέν μπόρεσα νά παρευρεθῶ στήν χειροτονία του πού ἔγινε στήν Ἀθήνα, ἀλλά παρακολούθησα μέ ἔκδηλη χαρά ἕνα μέρος τῆς χειροτονίας του ἀπό τό ραδιόφωνο.

Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἱερόθεος μέ τήν ἀδελφή τοῦ μακαριστοῦ Σεβαστιανοῦ, Κλεοπάτρα, στό χωριό τους Καλογριανά Καρδίτσης.

Τήν ἐποχή ἐκείνη δέν ὑπῆρχαν τά σημερινά μέσα Μαζικῆς Ἐνημέρωσης, ἀλλά μπόρεσα νά συγκεντρώσω ὅλα ὅσα εἶχαν γραφῆ στίς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γιά τήν ἐκλογή του καί τήν χειροτονία του, βρῆκα τίς φωτογραφίες ἀπό τήν χειροτονία του καί χαιρόμουν νά βλέπω τό ἱλαρό, ἀριστοκρατικό καί μεγαλοπρεπές πρόσωπό του.

Ἐνῶ ἦταν στά Ἰωάννινα, ἀφιερωμένος στό ποι-μαντικό του ἔργο, πληροφορήθηκε γιά τήν ἐκλογή του σέ Μητρο-πολίτη, χωρίς νά τό ἀναμένη καί αἰσθάνθηκε βαθύτατη θλίψη, ἦταν δέ ἀποφασισμένος νά μή δεχθῆ τήν ἐκλογή του. Παρακαλοῦσε γιά πολλή ὥρα τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος Ἱερώνυμο μέ δάκρυα στά μάτια, γονατισμένος στά πόδια του νά ἀνακληθῆ αὐτή ἡ

ἀπόφαση, ἐξεδήλωσε τήν ἐπιθυμία του νά μήν ἀποδεχθῆ τήν ἐκλογή του.

Ἐπειδή ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν δέχθηκε τήν παράκλησή του, μέ τήν ἀπειλή ὅτι ἄν δέν δεχθῆ τήν ἐκλογή του, θά τιμωρηθῆ, ἔγινε ἡ χειροτονία του σέ Ἐπίσκοπο μέσα σέ βαθύτατη θλίψη του καί ὁ χειροτονητήριος λόγος του ἦταν λιτός, σύντομος, δωρικός καί κατ' ἐξοχήν πατερικός, πού ἔδειχνε ἕναν ἄνθρωπο πού δέν εἶχε ποτέ στόν νοῦ του αὐτήν τήν ὥρα, δέν εἶχε σκεφθῆ ποτέ τήν ἐκλογή του σέ Μητροπολίτη, ἔδειχνε ἕναν ἄνθρωπο πού δέν ἤθελε αὐτήν τήν ἐκκλησιαστική τιμή, ἀλλά τόν εἴλκυε περισσότερο ἡ θέση τοῦ Ἱεροκήρυκα.

Αὐτό τό περιστατικό εἶναι σπάνιο στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία, ὄχι μόνον στά νεώτερα χρόνια, ἀλλά καί στά παλαιότερα, ὅσο σπάνιος ἦταν καί ὁ π. Σεβαστιανός, ὡς ἄνθρωπος καί Κληρικός. Ἡ πρακτική εἶναι νά γνωρίζη ὁ ὑποψήφιος γιά τήν ἐκλογή του καί νά δίνη ἀμέσως τό μικρό μήνυμα ἐνώπιον τῶν ἐκλεκτόρων Ἀρχιερέων καί νά τούς εὐχαριστῆ γιά τήν προτίμησή τους στό πρόσωπό του. Ὁ π. Σεβαστιανός ὄχι μόνον δέν ἔκανε αὐτό, ἀλλά προχώρησε καί πιό πέρα, δηλαδή δέν ἤθελε τήν ἐκλογή του, καί ἔκλαιγε γι' αὐτήν, καί στήν συνέχεια μετά τήν χειροτονία του ἔπεσε σέ βαθύτατη θλίψη. Αὐτή ἡ στάση του δέν ἔδειχνε ἔλλειψη σεβασμοῦ στήν Χάρη τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἀλλά φανέρωνε ὅτι ἦταν κάτι ξαφνικό καί δέν τό εἶχε ποτέ στόν νοῦ του, δέν τό σκεπτόταν, καί δέν τό ἐπιθυμοῦσε.

Μετά τήν χειροτονία του σέ Μητροπολίτη τόν συνάντησα στά Ἰωάννινα, ὅταν ἦλθε γιά νά γίνη ἡ ἐνθρόνισή του καί νά ἀρχίση τό ποιμαντικό του ἔργο στήν δύσκολη περιοχή τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης. Ἐκεῖνο πού μοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση ἦταν ὅτι ὁ ἀγαπητός καί πεφιλημένος μας Ἱερο-κήρυξ, ὁ π. Σεβαστιανός, μετά τήν χειροτονία του σέ Μητροπολίτη, ἔχασε τό παιδικό του πρόσωπο, τήν ἱλαρότητα τοῦ προσώπου του, τό ἑλκυστικό καί ἐκπληκτικό χαμόγελό του, τό χαρούμενο τοῦ χαρα-κτῆρος του καί φαινόταν πολύ λυπημένος. Δέν χάρηκε καθόλου τήν ἀνάδειξή του στόν ἀρχιερατικό βαθμό καί τό ἐκδήλωνε φανερά σέ ὅλους, χωρίς νά τό κάνη προσποιητά καί ὑποκριτικά.

Συμμετεῖχα στήν ἐνθρόνισή του στήν ἕδρα τῆς Ἱερᾶς Μητρο-πόλεως, τό Δελβινάκι, μέ ἔκδηλη χαρά, γιατί αἰσθανόμουν ὅτι αὐτός ὁ Κληρικός μέ τά ἐκπληκτικά προσόντα πού διέθετε ἦταν γεννημένος γιά νά γίνη Μητροπολίτης. Ὅταν ἀργότερα γνώρισα πολλούς Μητροπολίτες καί ἔκανα συγκρίσεις, κατέληξα στό συμπέρασμα ὅτι στόν π. Σεβαστιανό ἄξιζε μιά μεγάλη Μητρόπολη γιά νά ἐκδηλώση ὅλα τά πολυποίκιλα χαρίσματά του.

Μετά τήν ἀκολουθία τῆς ἐνθρονίσεώς του μέ παρακάλεσε νά μείνω μαζί του τίς πρῶτες ἡμέρες στήν Κόνιτσα καί νά τόν βοηθήσω στά πρῶτα βήματα τῆς

ἐπισκοπικῆς του διακονίας. Μέχρι τότε τόν ἀγαποῦσα πολύ, ἀλλά τόν σεβόμουν ἀπεριόριστα, καί αἰσθανόμουν δέος ἀπέναντί του, τώρα ὅμως γιά μιά ὁλόκληρη ἑβδομάδα παρέμεινα μαζί του στό Ἐπισκοπεῖο στήν Κόνιτσα, μαζί μέ μερικούς ἄλλους, συμμετέχοντας στήν πρωινή καί βραδυνή προσευχή, στό τραπέζι καί ἀκολουθώντας τόν Μητροπολίτη στίς πρῶτες περιοδεῖες του, κάνοντας χρέη ἱεροψάλτη.

Αὐτό γιά μένα ἦταν μιά ὀνειρώδης κατάσταση. Τό ἴδιο αἰσθανόμουν καί κάθε φορά πού κατά τίς διακοπές ὡς φοιτητής πήγαινα στήν Κόνιτσα νά ἐξομολογηθῶ, νά συζητήσω μαζί του, νά εὑρεθῶ στό ἴδιο τράπεζι καί νά ἀκούσω τά σοφά του λόγια. Αἰσθανόμουν μεγάλη τιμή πού εἶχα Πνευματικό Πατέρα ἕναν τέτοιο λαμπρό Ἱεράρχη.

Ὁ π. Σεβαστιανός ἦταν ἕνας ἀληθινός Ἐπίσκοπος πού θυσια-ζόταν στήν ἐπισκοπική του διακονία. Ἵδρυσε Γηροκομεῖο, Οἰκο-τροφεῖα, βοηθοῦσε ποικιλοτρόπως τούς ἀνθρώπους, ἐξομολογοῦσε, περιόδευε καί στά πιό δυσπρόσιτα χωριά γιά νά λειτουργήση, νά ὁμιλήση, νά συζητήση μέ τούς ἀνθρώπους στίς πλατεῖες.

Αὐτός χαιρόταν ὅλη αὐτήν τήν διακονία, ἀλλά ἐγώ αἰσθανόμουν ὅτι δέν τόν χωροῦσε αὐτός ὁ μικρός τόπος, ἔπρεπε νά ἦταν ἀλλοῦ. Δέν ἦταν δυνατόν ἕνας τέτοιος χαρισματοῦχος καί ἐκπληκτικός Ἐπίσκοπος νά λειτουργῆ σέ μικρές Ἐκκλησίες, μέ λίγο κόσμο, μέ ἀγράμματους Ἱερεῖς, μέ κακόφωνους ψάλτες, μέ δύσκολες συνθῆκες μεταβάσεως καί μεταφορᾶς. Ἀλλά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν αὐτό καί ἐκεῖνος ὑποτασσόταν μέ χαρμολύπη.

3. Ἡ ἀδελφική φιλία τῶν δύο Πνευματικῶν μου Πατέρων

Ἀπήλαυσα τόν π. Σεβαστιανό κατά τήν νεανική μου ἡλικία, τόν παρακολουθοῦσα ὡς Μητροπολίτη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δρυϊ-νου--πόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης, ἀφοῦ πολλές φορές πήγαινα ἐκεῖ, ἀλλά δέν τόν χάρηκα ὡς μέλος τῆς Ἱεραρχίας γιά νά δῶ τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο συμπεριφερόταν κατά τίς Συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἱεραρχίας. Ἐκλέχθηκα Μητροπολίτης ἕξι μῆνες μετά τήν ὁσιακή κοίμησή του, ἄν καί ὁ ἴδιος ἐνδιαφερόταν γιά μένα νά γίνω Μητροπολίτης.

Ὡστόσο, ὅμως, παρακολουθοῦσα τήν παρουσία του στήν Ἱερά Σύνοδο ἐμμέσως μέσα ἀπό τίς διηγήσεις τοῦ μετέπειτα Γέροντά μου Μητροπολίτου Ἐδέσσης ἁγίου Καλλινίκου, μέ τόν ὁποῖο ἦταν στενά συνδεδεμένοι καί εἶχαν κοινές ἀπόψεις γιά τά φλέγοντα ἐκκλησιαστικά θέματα τῆς ἐποχῆς τους.

Ἡ περάτωση τῶν γυμνασιακῶν μου σπουδῶν στό Ἀγρίνιο ἔγινε αἰτία νά γνωρίσω τόν τότε Πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀρχιμ. π. Καλλίνικο καί

μετέπειτα Μητροπολίτη τῆς Ἱερᾶς Μητροπό-λεως Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλπωπίας. Μετά τήν ἀποφοίτησή μου ἀπό τήν Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης, μέ τήν εὐχή τοῦ π. Σεβα-στιανοῦ, ἀποδέχθηκα τήν πρόσκληση τοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης νά πάω στήν Ἔδεσσα τῆς Μακεδονίας, ἀντί στήν Κόνιτσα τῆς Ἠπείρου. Ὁ π. Σεβαστιανός ἐξυμνοῦσε τόν Καλλίνικο, ὁ ὁποῖος ἐκλέχθηκε Μητροπολίτης σχεδόν ἕνα μῆνα μετά ἀπό αὐτόν, γιά τήν ἄσκησή του, τήν εὐφυΐα του, τό ἐκκλησιαστικό του φρόνημα καί τήν ἔντονη πνευματικότητά του.

Ἡ μετάβασή μου στήν Ἔδεσσα ἔγινε ἀφορμή νά γνωρισθοῦν οἱ δύο Μητροπολίτες ἀκόμη περισσότερο, πράγμα πού μέ χαρο-ποιοῦσε πολύ. Ἡ συνεργασία τους στήν Ἱερά Σύνοδο καί ἡ διαρκής ἐπικοινωνία τους, τόσο στήν Ἔδεσσα ὅσο καί στήν Κόνιτσα μέ ἱκανοποιοῦσε πολύ. Ἔβλεπα μέ κρυφή χαρά τούς δύο Πνευματικούς μου Πατέρας νά ἔχουν μιά θαυμαστή συνεργασία καί μιά στενή ἐπικοινωνία μεταξύ τους, γιά τήν ὁποία εἶχα συντελέσει κι ἐγώ.

Κατά τήν χειροτονία μου σέ διάκονο ὁ π. Σεβαστιανός ἦλθε στήν Ἔδεσσα, ὁμίλησε θαυμάσια, ἔμενε στό Μητροπολιτικό Οἴκημα, μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά τόν διακονήσω, μέ συμβούλευσε κατάλληλα. Ἡ διέλευσή του ἀπό τήν Ἔδεσσα κάθε φορά πού πήγαι-νε στό Ἅγιον Ὄρος ἦταν πηγή χαρᾶς καί εὐχαριστήσεως. Ἡ μετάβασή μας -τοῦ Καλλινίκου καί ἐμοῦ- στήν Κόνιτσα γιά νά συμμετάσχουμε στήν πανήγυρη τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ ἦταν μιά θαυμάσια εὐκαιρία νά ἀναπτυχθῆ ἀκόμη περισσότερο ἡ φιλία τους. Κι ἐγώ χαιρόμουν, γιατί ἔγινα ἀφορμή νά συνδεθοῦν στενά οἱ δύο αὐτοί ἅγιοι Ἱεράρχες.

Ὁ Μητροπολίτης Ἐδέσσης ἅγιος Καλλίνικος χαιρόταν γιατί εἶχε προσωπικό φίλο καί ἀδελφό τόν Μητροπολίτη Δρυϊνουπόλεως Σεβαστιανό. Ὅταν ἐπέστρεφε ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο καί τήν Ἱεραρχία πάντοτε μου διηγεῖτο περιστατικά πού ἔδειχναν τά χαρίσματα τοῦ π. Σεβαστιανοῦ. Μοῦ ἔλεγε ὅτι ὅταν μιλοῦσε ὁ Σεβαστιανός ὅλοι οἱ Ἱεράρχες σιωποῦσαν καί τόν παρακολουθοῦσαν μέ προσοχή. Ὁ λόγος του ἦταν νηφάλιος, εὐγενικός, γλυκύς, συγκροτημένος, διακριτικός. Ὁ ἅγιος Καλλίνικος καυχόταν γιά τόν ἀδελφικό του φίλο.

Ὡς χαρακτῆρες ἦταν διαφορετικοί, ἀλλά τούς συνέδεε περισσότερο ἡ ἀγάπη τους γιά τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία. Ὁ ἅγιος Καλλίνικος ἦταν λεπτοκαμωμένος, θύμιζε ἀσκητή τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἦταν λεπτός στά αἰσθήματά του, ταπεινός στήν συμπεριφορά του, διακριτικός στίς κινήσεις του, καί περισσότερο διπλωματικός στήν ἀντιμετώπιση διαφόρων γεγονότων. Ὁ μακαριστός Σεβαστιανός ἦταν μεγαλο-πρεπής στήν συμπεριφορά του, εὐθύς στόν λόγο του, ἐξέφραζε μέ εἰλικρίνεια τίς ἀπόψεις του, μερικές φορές ἦταν λίγο δηκτικός, χωρίς νά εἶναι συγκρουσιακός. Παρά τήν διαφορετικότητα τῆς συμπεριφορᾶς τους, ἐν τούτοις καί οἱ δύο ἀποτελοῦσαν μιά θαυμα-στή ἑνότητα, καί εἶχαν μιά σημαντική ἀδελφική

φιλία.

Γέροντας μου ἀπό τότε πού ἔγινα Κληρικός ἦταν ὁ ἅγιος Καλλίνικος μέ τόν ὁποῖο ἔμενα στόν ἴδιο χῶρο καί μοῦ ἔδειχνε πληθωρική ἀγάπη συνδυασμένη μέ τήν κατά Χριστόν ἐλευθερία. Ἀλλά καί ὁ πρῶτος Πνευματικός μου Πατέρας, ὁ Σεβαστιανός, μέ συμβούλευε διαρκῶς ἀπαντώντας σέ δικές μου ἐπιστολές. Μερικές φράσεις πού θά παραθέσω εἶναι ἐκφραστικότατες, κυρίως ἐπειδή δείχνουν τήν μεγαλωσύνη τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός:

«Εὐχάς ἐγκαρδίους, νά εὐαρεστήσῃς τῷ Κυρίῳ καί τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, κηρύττων καί ἐργαζόμενος «μή ὡς ἀνθρωπάρεσκος, ἀλλ᾽ ὡς δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ», διά νά ἔχῃς καί πολλούς τούς καρπούς καί ἐδῶ καί κυρίως, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (1971).

«Σοῦ εὔχομαι ὁλοψύχως νά καλλιεργῇς ἐν τῇ καρδίᾳ σου τήν προσευχήν, τήν νῆψιν καί τήν βασιλίδα τῶν ἀρετῶν, τήν τα πείνωσιν» (1978).

«Εὔχου ... νά χαρίζῃ ὁ Κύριος καί εἰς ἐμέ τήν ταπείνωσιν, ἥτις ἑλκύει πλουσίως τήν χάριν καί τήν εὐλογίαν τῆς Παναγίας Τριάδος» (1972).

«Εὔχου καί ὑπέρ ἐμοῦ, διότι τά χρόνια περνοῦν καί ἀκόμη εἶμαι ἀκατάρτιστος!» (1980).

«Ἐάν ὅμως μοῦ δίνης τήν ἄδειαν καί ἐπέτρεπεν τοῦτο καί ὁ ἅγιος Δεσπότης σου, ὡς παλαιός σου Πνευματικός θά ἔλεγα: ἀπόφευγε πρός τό παρόν δημοσιεύσεις· τώρα μελέτα Ἁγ. Γραφήν καί Πατέρας καί ἀργότερα ἔρχεται καί ἡ σειρά τῆς συγγραφῆς. Ἔτσι φρονῶ· διότι «ὁ μισόκαλος», ὅπως ἔλεγε ὁ π. Ἰάκωβος, μᾶς πολεμεῖ! Ζητῶ καί πάλιν συγγνώμην· τόν λόγον ἔχει ὁ νῦν πατήρ σου, εἰς ὅν διαβιβάζεις τήν ἀγάπην μου» (1972).

«Ἀπό καρδίας εὔχομαι, ὅπως ὁ Ἀναστάς Κύριος χαρίζῃ σοι ὑγείαν πολλήν, ζῆλον πύρινον, καρδίαν «καιομένην», ἵνα πάντα ταῦτα τιθέμενα εἰς τήν διάθεσιν τοῦ κηρύγματος τῆς Ἀναστάσεως, συντελοῦν εἰς τήν δόξαν τοῦ Παναγίου ὀνόματος τοῦ Κυρίου. Ἐνθυμεῖσαι ἰδικά μου πτωχά κηρύγματα, πτωχότατα μάλιστα, εἰς ταπείνωσιν καί ἁγιασμόν; «Τό ἔλεός Σου Κύριε...». Εὔχου ὑπέρ ἐμοῦ καί ὑπέρ ὅλων τῶν Ἐπισκόπων, ἵνα πολιτευθῶμεν κατ᾽ αὐτάς ἐν φόβῳ Θεοῦ! Τά δέοντα εἰς τόν ἅγ. Δεσπότην» (1973).

«Ἔτη πολλά, ὁσιακά, ταπεινά καί συνετά. “Μέμνησο δέ ὅτι θνητός εἶ”» (1989).

Κάποια στιγμή πέρασα ἀπό τήν συγκλονιστική περίοδο τῆς κοιμήσεως τοῦ Γέροντά μου Μητροπολίτου ἁγίου Καλλινίκου καί ὁ Σεβα-στιανός στάθηκε κοντά μου ὡς ὁ

πρῶτος Πνευματικός μου Πατέρας, ἀλλά καί ὡς ἀδελφικός φίλος τοῦ ἁγίου Καλλινίκου καί μέ προστάτευε ἀπό τίς δοκιμασίες τίς ὁποῖες περνοῦσα. Λυπήθηκε πολύ πού ἔχασε τόν ἀδελφικό του φίλο καί μέ παρηγοροῦσε κατάλληλα.

Ὕστερα ἀπό μερικά χρόνια πέρασα καί ἀπό τήν δοκιμασία τῆς ἀρρώστιας καί τῆς κοίμησης τοῦ πρώτου Πνευματικοῦ μου Πατέρα, τοῦ π. Σεβαστιανοῦ. Τόν ἐπισκέφθηκα στό Νοσοκομεῖο Ἀθηνῶν ὅπου νοσηλευόταν καί στάθηκα κοντά του μέ ἀπόλυτο σεβασμό, ἀλλά καί μέ ἐν Κυρίῳ καύχηση πού τόν γνώρισα καί τόν εἶχα Πνευματικό μου Πατέρα κατά τά παιδικά, τά νεανικά καί τά φοιτητικά μου χρόνια.

Ἡ κοίμηση καί τῶν δύο Ἱεραρχῶν ἦταν ὁσιακή. Καί οἱ δύο ὑπερέβησαν τόν φόβο τοῦ θανάτου, εἶχαν τήν ἀπόλυτη βεβαιότητα ὅτι πηγαίνουν στόν Θεό, τήν οὐράνια πατρίδα, διακρίνονταν ἀπό τήν αὐτομεμψία, τήν ἀληθινή ἀσκητική ζωή καί τόν οὐράνιο πόθο. Καί οἱ διαθῆκες τῶν δύο αὐτῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν ἦταν ἁγιοπα-τερικές. Καί ἐγώ αἰσθανόμουν μεγάλο βάρος ἀπό αὐτήν τήν πνευματική κληρονομιά καί τόν μεγάλο θησαυρό πού μοῦ χάρισε ὁ Θεός.

4. Ὁ π. Σεβαστιανός ὡς Ὀρθόδοξος πατριώτης

Ἀμέσως ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἐπικοπικῆς του διακονίας ὁ π. Σεβαστιανός προοδευτικά ἐξεδήλωνε αὐτό πού πάντοτε εἶχε μέσα του, τήν ἀγάπη του πρός τήν Πατρίδα.

Ὁ π. Σεβαστιανός ἦταν ἔντονα πατριώτης, ἀλλά καί ἀληθινός Χριστιανός. Ἄκουγε γιά τό δράμα τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλήνων πού βρίσκονταν στήν Βόρειο Ἤπειρο καί πληγωνόταν ἡ καρδιά του. Δέν μποροῦσε νά ἀντέξη αὐτό τό μαρτύριο πού περνοῦσαν «οἱ ἀδελφοί μας», ὅπως ἔλεγε. Ἔχυσε αἷμα γιά τήν ὑπόθεση αὐτή. Περιόδευε ὅλη τήν Ἑλλάδα καί τόν κόσμο γιά νά μιλήση γιά τόν σεβασμό πρός τά ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν ἀδελφῶν μας Βορειοηπειρωτῶν, γιά τό ἄνοιγμα τῶν Ἐκκλησιῶν καί τήν ἄσκηση μέ ἐλευθερία τῶν θρησκευτικῶν τους καθηκόντων.

Ἄκουγα γιά τόν ἀγώνα του, τόν ἔβλεπα νά ὁμιλῆ σέ μεγάλες συγκεντρώσεις φοιτητῶν στήν Ἀθήνα καί σέ ἄλλες πόλεις, ὅπου ἐκδήλωνε τά μεγάλα ρητορικά χαρίσματά του, ὅπως παλαιά ἔκανε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κύπρου Μακάριος, διάβαζα γιά τήν παρουσία του στόν Ὀργανισμό τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, στό Κογκρέσο τῆς Ἀμερικῆς, τήν Εὐρώπη, γιά νά ὑπερασπίζεται τίς ἐλευθερίες τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων τῆς Βορείου Ἠπείρου καί τόν θαύμαζα ἀκόμη περισσότερο. Ἔβλεπα τούς κινδύ-νους πού ἐνέδρευαν παντοῦ, ἀφοῦ ἦταν ὁ κατ’ ἐξοχήν πολέμιος τοῦ καθεστῶτος Χότζα στήν Ἀλβανία, ἀλλά αἰσθανόμουν καί τήν ἀτρόμητη διάθεσή του νά μαρτυρήση ἀκόμη γιά τήν ἀγάπη του αὐτή.

Πατριώτης εἶναι αὐτός πού ἀγαπᾶ τήν Πατρίδα του στήν ὁποία γεννήθηκε, ἡ ὁποία στήν συνέχεια δηλώνει καί τήν γῆ τῶν Πατέρων, τῶν προγόνων του. Ἡ Πατρίδα

γιά τόν μακαριστό Ἱεράρχη δέν ἦταν ἁπλῶς ἕνας γεωγραφικός χῶρος, ἀλλά ὁ χῶρος στόν ὁποῖο ἔζησαν οἱ Πατέρες του, καί αὐτοί δέν εἶναι οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι, ἀλλά οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἅγιοι Μάρτυρες καί οἱ ὅσιοι ἀσκητές.

Ἔτσι, πατριωτισμός γι' αὐτόν ἦταν ἡ ἀγάπη γιά τήν Πατρίδα καί τήν Ὀρθοδοξία, τήν λεγόμενη Ρωμηοσύνη. Μέσα ἀπό αὐτήν τήν θεολογία τοῦ πατριωτισμοῦ πρέπει νά ἑρμηνεύσουμε τήν ἀγάπη τοῦ Σεβαστιανοῦ γιά τήν Βόρειο Ἤπειρο. Δέν ἄντεχε νά βλέπη τούς ἀδελφούς του Ὀρθοδόξους Ἕλληνες νά στενάζουν στήν σκλαβιά, νά μή μποροῦν νά ἐκκλησιαστοῦν, νά προσευχηθοῦν δημοσία, νά κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, νά γιορτάζουν τό Πάσχα καί τά Χριστούγεννα καί ὅλες τίς μεγάλες ἑορτές.

Ὑπάρχει διάκριση μεταξύ πατριωτισμοῦ καί σωβινισμοῦ. Ὁ ὅρος σωβινισμός προῆλθε ἀπό τόν Σωβέν, τόν γάλλο ἥρωα τῆς γαλλικῆς θεατρικῆς σκηνῆς τῆς δεκαετίας τοῦ 1830, καί δηλώνει τήν ἀκραία μορφή πατριωτισμοῦ, καί τήν ὑποτίμηση κάθε ἄλλου ξένου στοιχείου πρός τήν Πατρίδα του. Ὁ γνήσιος, ὅμως, πατριωτισμός σημαίνει τήν πραγματική ἀγάπη στήν Πατρίδα, χωρίς φανατισμούς χωρίς ἀποκλεισμούς, χωρίς ἀπορρίψεις ἄλλων στοιχείων.

Αὐτή ἡ ἀγάπη τοῦ Μητροπολίτου Σεβαστιανοῦ γιά τήν Πατρίδα του κυριαρχοῦσε μέσα στήν καρδιά του. Ἕνα βράδυ, στήν ἀρχή ἀκόμη τῆς ἐπισκοπικῆς του διακονίας, μέ ὁδήγησε ἔξω στό μπαλκόνι τῆς Μητροπόλεως, μοῦ ἔδειξε τά φῶτα τοῦ Λεσκοβικίου πού εἶναι στήν Ἀλβανία καί μοῦ εἶπε: «Ἐκεῖ βασανίζονται οἱ ἀδελφοί μας ἀπό τήν σκλαβιά τοῦ καθεστῶτος Χότζα». Καί στενοχωριόταν βαθειά.

Ὁ Δρυϊνουπόλεως Σεβαστιανός σέ μιά πολύ κρίσιμη περίοδο τοῦ ἀγῶνος γιά «τό Βορειοηπειρωτικό», ἐπισκέφθηκε τό Ἅγιον Ὄρος καί συνάντησε, μεταξύ τῶν ἄλλων μοναχῶν, καί τόν ἅγιο Ἐφραίμ τόν Κατουνακιώτη, τόν θαυμαστό ἡσυχαστή καί ἐρημίτη καί συζήτησε μαζί του τό θέμα αὐτό. Ἡ συζήτηση αὐτή εἶναι πολύ σημαντική καί θά ἔπρεπε κανείς νά τήν διαβάση προσεκτικά καί νά ἐντοπίση πολλά σημεῖα.

Κατ' ἀρχάς ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νά δῆ τήν καθαρότητα τῆς σκέψεως τοῦ Ἱεράρχου, τήν ἀγάπη του γιά τούς ἀδελφούς του, ἀλλά καί τήν διάθεση τοῦ μαρτυρίου του. Ἔπειτα, μπορεῖ νά δῆ τήν διακριτικότητα τοῦ παπα-Ἐφραίμ, τόν σεβασμό του στόν Ἀρχιερέα, ἀλλά καί τήν ἀγάπη του πρός αὐτόν. Αὐτή ἡ συζήτηση εἶναι ὑπόδειγμα συναντήσεως Ἱεράρχου μέ ἐρημίτη καί δείχνει τήν προσωπικότητα τοῦ π. Σεβαστιανοῦ.

Θά ἀποσπάσω μερικά κομμάτια ἀπό τήν ἐκπληκτική αὐτή συζήτηση πού θυμίζει συζητήσεις ἁγίων Ἐπισκόπων μέ ἁγίους ἐρη-μίτες.

«π. Ἐφραίμ: Τιμή μας σήμερα ἡ παρουσία σας. Μεγάλη χαρά μᾶς δίνετε. Σᾶς περιμέναμε. Ὁ Σεβαστιανός στό καλύβι μας... Πολύ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Πολύ, σεβασμιώτατε.

...

π. Ἐφραίμ: ... Ἐμεῖς σᾶς βλέπουμε σάν μάρτυρα. Εἶσθε μάρτυρας. Καί ἔχετε συνεχές μαρτύριο, σεβασμιώτατε.

...

Σεβαστιανός: Τώρα, Γέροντα, νά σέ ρωτήσω. Συναντῶ ἀντιδράσεις. Καί ἀπό Χριστιανούς ἀκόμη. "Τό παρακάνει, λένε, "ὁ Σεβαστιανός. Συνέχεια γιά τή Βόρειο Ἤπειρο μιλάει. Ὑπάρχουν κι ἄλλα πνευματικά θέματα. Ἄς σταματήσουμε τώρα". Ἐσύ, τί λές; Ποιά εἶναι ἡ γνώμη σου;

π. Ἐ.: Ὄχι, σεβασμιώτατε. Δέν ἔχουν δίκιο. Μήν ἀκοῦτε. Νά σταματήσουμε; Μά δέν σταμάτησαν τά μαρτύρια. Συνεχίζονται. Γι᾽ αὐτό κι ἐσεῖς συνέχεια νά μιλᾶτε καί νά ἀγωνίζεσθε. Κι ἐμεῖς συνέχεια θά προσευχόμαστε. Αὐτό εἶναι τό πνευματικό θέμα. Τά ἄλλα ξεγελοῦν.

Σεβ.: Θέλω, Γέροντα, νά μοῦ πεῖς· βαθιά – βαθιά στήν καρδιά σου ἔτσι νιώθεις γιά μένα καί τόν ἀγώνα πού κάνω; Πῶς ἀκριβῶς αἰσθάνεσαι; Μή μοῦ τό κρύψεις. Πές τό μου.

π. Ἐ.: Πῶς αἰσθάνομαι γιά σᾶς! Αἰσθάνομαι... Νά κάνω τήν κίνηση; Ἔτσι μοῦ ᾽ρχεται... Εἶναι ὅμως κι ἄλλοι μπροστά. Νά μή μᾶς παρεξηγήσουν, σεβασμιώτατε... Καταλαβαίνετε πῶς αἰσθάνομαι! ... (Σηκώθηκε νά τόν ἐναγκαλισθεῖ).

Σεβ.: Μέ ἀνακούφισες πολύ, Γέροντα. Θά συνεχίζω μ᾽ ὅση δύναμη ἔχω. Ἀφοῦ συμφωνεῖς κι ἐσύ.

...

Σεβ.: Δῶσ᾽ μου τήν εὐχή σου, Γέροντα. Τήν ἔχω ἀνάγκη.

π. Ἐ.: Τί νά τήν κάνεις τήν εὐχή; Τόσο τή θέλεις;

Σεβ.: Δῶσ᾽ τη μου. Νά φύγω γεμάτος.

π. Ἐ.: Ἀφοῦ ἐπιμένεις. Νά τήν ἔχεις (μέ ἔμφαση). Ὁ Θεός νά σᾶς εὐλογεῖ, σεβασμιώτατε. Κι ἐγώ νά ᾽χω τήν εὐχή σας».

Πέρα ἀπό αὐτό ὁ Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως Σεβαστιανός ἀγαποῦσε μιά ἄλλη Πατρίδα, τήν ἀληθινή γενέτειρά του, ἀπό τήν ὁποία προῆλθε ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὔα, καί ἐπιθυμοῦσε τήν ἐπαναφορά του στόν Παράδεισο. Τό καλύτερο τραγούδι του πού μᾶς τραγουδοῦσε ἦταν γιά τήν «λαμπροτέρα ἡλίου γῆ», πού εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο τραγουδοῦσε μέ τήν γλυκύτατη καί δυνατή φωνή του.

«Λαμπροτέρα ἡλίου ἡ Γῆ,

ἥν σαφῶς διορῶμεν μακράν,

λευχειμώνων ἀγγέλων μονή,

κοσμουμένη μέ θείαν χαράν.

Ναί ἐκεῖ, ναί ἐκεῖ, θέλομεν ποτέ συναντηθῆ,

ὦ Πατρίς οὐρανία, τρισευδαίμων καί τρισποθητή».

Ἔτσι, ὁ μακαριστός Σεβαστιανός δέν ἦταν ἁπλῶς ἕνας ἀγω-νιστής Ἱεράρχης, ἕνας καλός Κληρικός, ἀλλά ἕνας ἅγιος Ἐπίσκοπος, ἕνας λαμπρός Ἱεράρχης μέσα στό πνευματικό στερέωμα τῆς Ἐκκλη-σίας.

Ποτέ δέν ἔφυγε ἀπό τόν νοῦ μου ἡ μεγάλη προσωπικότητα τοῦ Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως Σεβαστιανοῦ. Ὅλα τά αἰσθήματά μου καί τίς ἐντυπώσεις μου ἀπό τήν διαρκῆ ἐπικοινωνία πού εἶχα μαζί του τά ἔχω ἀποτυπώσει σέ ἕνα βιβλίο πού ἔγραψα μέ τίτλο «Παλαιόν ὄφλημα».

5. Γενικές ἐντυπώσεις μου

Τελικά, θά ἤθελα νά τονίσω ἰδιαιτέρως καί συμπερασματικῶς μερικές γενικές ἐντυ-πώσεις μου ἀπό τήν πολυχρόνια συναναστροφή μου μέ αὐτόν τόν πανάξιο Ἱεράρχη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖο γνώριζα ἀπό τήν παιδική μου ἡλικία μέχρι τήν κοίμησή του.

Ὁ Σεβαστιανός ἦταν ἕνας χαρισματικός ἄνθρωπος καί κληρικός. Στολιζόταν ἀπό ὑπέροχα φυσικά καί ἐπίκτητα χαρίσματα. Τά φυσικά του προσόντα, ὅπως τά ὡραῖα χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του, ἡ εὐγλωττία του, ἡ ρητορική του δεινότητα, τό παρουσιαστικό του, ἡ εὐφυΐα του, ἡ εὐστροφία του, ἡ ὁλοκληρωμένη διατύπωση τοῦ λόγου του, τό χαρίεν τοῦ προσώπου του καί τοῦ λόγου του, τό πηγαῖο χιοῦμορ του, καί τό ἀγαπητικό πείραγμά του, ἦταν πλούσια ἐπάνω του καί τόν ἔκαναν

ἐκπληκτικό καί ὡς ἄνθρωπο.

Ἦταν ἄριστος ὡς λειτουργός καί ὁμιλητής. Ἡ παρουσία του κατά τήν διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας ἦταν ἐκπληκτική, προ-ξενοῦσε ἐνθουσιασμό, ἐξέπεμπε μιά ἀντανάκλαση τοῦ Παραδείσου, ἦταν πραγματικά ἕνας ἄγγελος ἐπί τῆς γῆς.

Ὁ Σεβαστιανός, παρά τήν ὁρμητικότητα τοῦ χαρακτῆρος του, καί τήν χειμαρρώδη ἔκφραση τοῦ λόγου του, ἦταν ἕνας ἡσυχαστής στήν καρδιά του. Πάντοτε ὅπου πήγαινε μετέφερε τόν «καλόγηρο» μέσα στήν καρδιά του, ζοῦσε ἁπλά καί ταπεινά, προσευχόταν καρδιακά, ἔστω κι ἄν δέν τό ἔλεγε, εἶχε βαθυτάτη αὐτομεμψία, πού εἶναι τό χαρακτηριστικότερο γνώρισμα τῶν ἀσκητῶν.

Ἦταν πατριώτης, γιατί ἀγαποῦσε τήν Πατρίδα στήν ὁποία γεννήθηκε καί μεγάλωσε, κυρίως ἀγαποῦσε ὅλη τήν παράδοση πού κληρονόμησε ἀπό τούς προγόνους του καί τούς Πνευματικούς του Πατέρας, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦταν ὁ ὅσιος Βησσαρίων τῆς Μονῆς Ἀγάθωνος, ἀπό τόν ὁποῖο ἔλαβε τήν συμμαρτυρία νά γίνη κληρικός, ἀλλά καί τούς μετέπειτα Πνευματικούς του Πατέρας, τῆς Ἀδελ-φότητος «Σωτήρ», καί πάνω ἀπό ὅλα ἀγαποῦσε ὁλοκάρδια τήν οὐράνια πατρίδα, τόν οὐρανό, πού τόν σκεπτόταν, γιά τόν ὁποῖο προετοιμαζόταν καί στόν ὁποῖο πορεύθηκε μέ ἀτρόμητο τρόπο καί ἀπίστευτη γενναιότητα.

Δοξάζω τόν Θεό πού γνώρισα τόν μακαριστό Σεβαστιανό, τόν Πνευματικό Πατέρα τῶν παιδικῶν, νεανικῶν καί φοιτητικῶν μου χρόνων, τόν Πνευματικό τῆς καρδιᾶς μου, ἀλλά καί τόν συμπα-ραστάτη μου σέ ὅλη τήν μετέπειτα ἱερατική μου διακονία. Καυχῶμαι ἐν Κυρίῳ γι’ αὐτό καί ζητῶ τήν προσευχή του.

Ὁ Μητροπολίτης Σεβαστιανός ἦταν ἕνας μεγάλος ἐκκλη-σιαστικός καί ἐθνικός ἡγέτης, μέ ὅλη τήν σημασία τῆς λέξεως, ἀλλά καί μέ ἔντονο πνευματικό βάθος, ἦταν ἕνας ἐπίγειος ἄγγελος, ἕνα πνευματικό ἀστέρι, ἕνας Κληρικός πού ἀγαποῦσε τήν Ἐκκλησία, τήν Ὀρθοδοξία, καί τήν Πατρίδα του, ἀλλά συγχρόνως ἦταν οὐρανο-πολίτης καί νοσταλγοῦσε τήν οὐράνια πατρίδα. Αὐτός ἦταν ὁ μοναδικός Ἱεράρχης Σεβαστιανός.